

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2005-792-0091
Dok.: MUB40168

Besvarelse af spørgsmål nr. 183 af 21. juni 2005 fra Folketingets Retsudvalg.

Spørgsmål:

”Finder justitsministeren, at det svar på spørgsmål 117, der blev afgivet til Folketingets Retsudvalg i forbindelse med behandlingen af terrorpakken i 2002, hvorefter ”det normalt vil være af meget teoretisk karakter” at statuere dolus eventualis-forsæt i relation til straffelovens §§ 114-114e, fortsat er 100 pct. retvisende, set i forhold til den uenighed, der udtrykkes i artiklen ”Acceptforsæt – en farbar vej” i Ugeskrift for Retsvæsen 2005B, side 140, hvori det anføres: ”Svaret (svaret på spørgsmål nr. 117) er næppe dækkende. Det er ikke urealistisk, at terrorgrupper skaffer sig sympatiserende medhjælpere, der står for en begrænset delopgave, og som ikke indvies i den samlede plan. I en sådan situation kan medhjælperen få færtten af, at vedkommende er med i noget større og accepterer dette, hvorved der foreligger et acceptforsæt. Dette eksempel har stor lighed med faktum i den skelsættende ”Kuffertdom” U 1979.576H, hvor der også forelå partiel medvirken.”

Svar:

1. I Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. 117, som blev afgivet til Folketingets Retsudvalg den 22. april 2002 i forbindelse med behandlingen af L 35 (anti-terrorpakken) i 2002, er det anført, at lovforslagets bestemmelser om bl.a. terrorisme og finansiering af terrorisme omfatter alle forsætsgrader, således at det ikke vil være udelukket at anvende forsætsformen dolus eventualis i forhold til de pågældende bestemmelser.

Det anføres endvidere i den pågældende besvarelse, at en anvendelse af dolus eventualis vil kræve, at anklagemyndigheden i en konkret sag om overtrædelse af f.eks. straffelovens § 114 a om finansiering af terrorisme er i stand til – i en situation, hvor der hverken foreligger direkte forsæt eller sandsynlighedsforsæt – at løfte bevisbyrden for, at gerningsmanden har indset muligheden af, at den organisation, der er ydet økonomisk støtte til, er en terrororganisation, og at gerningsmanden enten har indvilget i denne mulighed eller ville have ydet sin støtte, selv om vedkommende havde vidst, at der var tale om en terrororganisation.

I besvarelsen anførte Justitsministeriet, at det på denne baggrund og i lyset af udtalelsen i Højesterets dom i U 1992.455H om, at der ved anvendelsen af forsætsformen dolus eventualis gene-

relt bør udvises varsomhed, efter Justitsministeriets opfattelse måtte antages, at spørgsmålet om anvendelse af forsætsformen *dolus eventualis* i forhold til de foreslåede bestemmelser i anti-terrorpakken normalt vil være af meget teoretisk karakter.

2. Michael Bjørn Hansen anfører i sin artikel som nævnt i spørgsmålet bl.a., at det ikke er urealistisk, at terrorgrupper skaffer sig sympatiserende medhjælpere, der står for en begrænset delopgave, og som ikke indvies i den samlede plan. I et sådan situation kan medhjælperen få færten af, at vedkommende er med i noget større og accepterer dette, hvorved der foreligger et acceptforsæt. Dette eksempel har efter forfatterens opfattelse stor lighed med faktum i den såkaldte Kuffertdom, jf. U1979.576H, hvor forfatteren anfører, at der også forelå partiel medvirken.

3. Justitsministeriet bemærker, at Højesteret i udtalelsen i U1992.455H som ovenfor nævnt anførte, at der ”generelt (bør) udvises varsomhed med hensyn til anvendelsen af forsætsformen *dolus eventualis*”. Der er efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag i dommens præmisser for at antage, at Højesterets udtalelse alene skulle vedrøre situationer som den, der forelå i den pågældende sag (forsøg på manddrab).

I den omtalte ”Kuffertdom” (U1979.576H) blev den tiltalte dømt for overtrædelse af en bestemmelse i straffelovens § 124 om straf bl.a. for den, der hjælper en fængslet person med at undvige. Den pågældende bestemmelse omfatter ikke en bestemt handling, men enhver handling, som konkret hjælper den fængslede til at undvige. I modsætning hertil kriminaliserer straffelovens §§ 114 og 114a bestemt angivne handlinger.

Justitsministeriet finder det tvivlsomt, om det forhold, at en person, der har fået en begrænset opgave, ”får færten af”, at vedkommende er med i ”noget større” og accepterer dette, vil have et forsæt, som er tilstrækkeligt konkretiseret til domfældelse for en terrorhandling. En domfældelse i en sådan situation vil efter Justitsministeriets opfattelse formentlig kræve, at anklagemyndigheden kan løfte bevisbyrden for, at vedkommende har indset muligheden for, at hans opgave indgik i udførelsen af den pågældende konkrete forbrydelse, og at han enten indvilgede i denne mulighed eller ville have udført opgaven, selv om han havde vidst, at den var en del af den pågældende konkrete forbrydelse.

Det er på den anførte baggrund fortsat Justitsministeriets opfattelse, at spørgsmålet om anvendelse af forsætsformen *dolus eventualis* i forhold til de bestemmelser, der blev indført ved terrorpakken, normalt vil være af meget teoretisk karakter.